

РЕШЕНИЕ

№ 1499

гр. Пловдив, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на
шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разглежда докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20235300500771 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивната жалба, подадена от А. Д. П., ЕГН
*****, чрез пълномощника му по делото адв. К., против решение № 38
от 30.01.2023 г., постановено по гр.д. № 2219/2021 г., по описа на Районен съд
- Асеновград, с което е признато за установено по отношение на
жалбоподателя, че К. Г. Г., ЕГН:*****, А. Х. Г., ЕГН:*****, И. Х.
Г., ЕГН:7903074457, Г. А. Ж., ЕГН:*****, А. И. Н., ЕГН*****, З.
К. З. ЕГН*****, Б. А. З., ЕГН:*****, Р. А. М., ЕГН:***** и
И. А. А., ЕГН : *****, са собственици на $\frac{3}{4}$ ид. ч. от УПИ 19-687 в кв. 61
по ПУП на с. Б., общ. С., целият с площ от 700 кв. м., при съсед: УПИ 24-
686, УПИ 20-688, УПИ 25- общински и улица, заедно с $\frac{3}{4}$ ид. ч. от
построената в имота масивна жилищна сграда на два етажа, със ЗП от 63 кв.
м. и А. Д. П., ЕГН *****, е осъден да предаде на ищите владенията
върху $\frac{3}{4}$ / ид. ч. от описания недвижим имот, като е отменен по реда на чл.
537 ал.2 ГПК нотариален акт 174, том 3, дело 533 на нотариус Кожухарова с
район на действие АРС, вписан с Акт 181 т. 9 д. № 1522/2021г. на СВ АРС за
частта над $\frac{1}{4}$ ид.ч.

Във въззивната жалба са релевирани подробни оплаквания за
неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение. Искането
към въззивния съд е за неговата отмяна и постановяване на ново по
съществуто на правния спор, с което исковите претенции да бъдат
отхвърлени като неоснователни.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемите И. Х. Г., А. И. Н., А. Х. Г., З. К. З., К. Г. Г., Г. А. Ж., Б. А. З., Р. А. М. и И. А. А., чрез пълномощника им адв. К., с който се взема становище за нейната неоснователност и се настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Пловдивският Окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран със субективно съединени искове с правно основание по чл.108 ЗС, предявени от ищите К. Г. Г., ЕГН:*****, А. Х. Г., ЕГН:*****, И. Х. Г., ЕГН:7903074457, Г. А. Ж., ЕГН:*****, А. И. Н., ЕГН*****, З. К. З. ЕГН*****, Б. А. З. ,ЕГН:*****, Р. А. М., ЕГН:***** и И. А. А., ЕГН : *****, срещу ответника А. Д. П., ЕГН *****, за признаване за установено по отношение на ответника, че ищите са собственици на $\frac{3}{4}$ ид.ч. процесния недвижим имот, находящ се в с. Б., общ С., за осъждане на ответника да им предаде владението върху $\frac{3}{4}$ / ид. ч. от недвижимия имот и за отмяна на констативен нотариален акт № 174, том 3, дело 533, на нотариус Кожухарова с район на действие АРС , вписан под Акт № 181, т. 9, д. № 1522/2021г. на СВп. АРС за частта над $\frac{1}{4}$ ид.ч. от правото на собственост.

С решението си първоинстанционният съд е уважил предявения ревандикационен иск, като е признал ищите за собственици на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от процесния недвижим имот, осъдил е ответникът да им предаде владението върху $\frac{3}{4}$ / ид. ч. от недвижимия имот и на основание чл.537, ал.2 ГПК е отменил нотариален акт за собственост издаден по обстоятелствена проверка № 174, том 3, дело 533, с който ответникът е признат за собственик на недвижимия имот за частта над $\frac{1}{4}$ ид. част от правото на собственост.

В хода на производството въззивният съд е констатирал нередовност на исковата молба, тъй като ищите не са посочили на какво придобивно основание претендират правото на собственост върху недвижимия имот, нито правата в съсобствеността по отношение на всеки един от тях.Затова на ищите по реда чл.129,ал.2 във вр. с ал.4 от ГПК е дадена възможност да отстранят така констатирания от въззивния съд недостатък на исковата молба , като им е указано, че при искове за собственост, какъвто е процесният, не е достатъчно да твърдят, че са носители на предявеното за съдебна защита право, необходимо е да посочат и съответния придобивен способ, както и да посочат правата на всеки един от тях в съсобствеността (каква идеална част всеки един от тях притежава) и формулират надлежно искане до съда съгласно правата им в съсобствеността.

С уточняващите си молби от 18.04.2023г. и 23.05.2023г. ищите са заявили, че се легитимират като собственици на процесния недвижим имот на основание наследствено правоприемство от общия наследодател Х. П. , починал през 1974г. и съпругата му Р. П.а, починала през 1985г. и давностно владение, като ищите К. Г. Г. , ЕГН:*****, А. Х. Г., ЕГН:*****, И. Х. Г., ЕГН:7903074457 и Г. А. Ж., ЕГН:***** са собственици на по $\frac{1}{16}$ ид.ч. от имота; А. И. Н., ЕГН***** е собственик на $\frac{1}{4}$ ид.ч. от

недвижимия имот; З. К. З. ЕГН:*****, Б. А. З. ,ЕГН:*****, Р. А. М., ЕГН:***** и И. А. А., ЕГН : *****, са собственици на по 1/16 ид.ч. от имота, до които размери е тяхното искане за признаване на правата им в съсобствеността и осъждане на ответника да им предаде владението върху имота.

При тези данни по делото и с оглед извършената служебна проверка по реда на чл.269 от ГПК, настоящият съдебен състав намира първоинстанционното решение за недопустимо.

Предвид задължителните указания дадени в т.7 на Тълкувателно решение № 2 от 02.07.2004 г. на ВКС по тълк.гр.д. № 2/2004 г. на ОСГК и ТК, недопустимостта е порок на обжалваното решение, който и без да е заявен изрично във въззивната жалба, може да бъде констатиран служебно от въззивния съд,

В настоящия случай първоинстанционния съд е бил сезиран със субективно съединени иски с правно основание по чл.108 ЗС. По тези иски съсобствениците не са необходими другари по смисъла на чл. 216, ал. 2 от ГПК, тъй като нито с оглед естеството на спорното правоотношение, нито по разпореждане на закона е нужно решението на съда да бъде еднакво спрямо всички съсобственици. Съсобствениците са обикновени другари, тъй като извън общите факти те могат да имат различно материално правно положение /с оглед възможността съсобствеността да произтича от различни юридически факти/, което обуславя тяхната процесуална самостоятелност. Тоест, правоотношението между съсобствениците не е неделимо, поради което и не е необходимо съдебното решение да е еднакво по отношение на всеки съсобственик. Напротив, то може да е различно, поради което с диспозитива на решението си, който е източник на силата на пресъдено нещо,съдът дължи произнасяне по всяка една искова претенция , с която е сезиран, респективно с признаване на правата на всеки един от ищите в съсобствеността (каква идеална част всеки един от тях притежава) и осъждане на ответника да им предаде владението върху нея. Същевременно когато е разгледан иск за собственост, следва в диспозитива на решението да се посочи фактическото основание, на което съдът е признал ищеца за собственик/съгласно чл. 77 ЗС правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона/ , за да е ясно за кой факт се формира сила на пресъдено нещо, тъй като мотивите не се ползват с такава.

Така направената пред въззивната инстанция от ищите индивидуализация на исковите им претенции досежно придобивно основание и правата в съсобствеността е наложителна, тъй като претенцията на всеки един от ищите има характера на отделен иск по чл.108 от ЗС, по който се дължи произнасяне от съда с диспозитива на решението.

Ето защо постановяване от първоинстанционния съд на диспозитив по исковите по чл.108 от ЗС общо за всички ищци , без да са конкретизирани дяловете им в съсобствеността и непосочване в диспозитива на решението на фактическото основание, на което съдът е признал ищите за собственици ,

обуславя нарушение на процесуалните правила- чл.235 ал.1-4 ГПК и чл. 236 ал.1 и 2 ГПК във вр. с чл. 5 предл. първо, ГПК, чл.6 и чл. 7 ал.1 ГПК, и процесуална недопустимост на съдебното решение след като не е ясно по кой от всеки един от иските е налице произнасяне в рамката на заявеното искане.

Ето защо решение № 38/30.01.2023 г., постановено по гр.д. № 1 2219/2021 г. , по описа на Районен съд-Асеновград следва да се обезсили, а делото следва да се върне на първостепенния съд за произнасяне по предявените иски.

Първоинстанционният съд следва да се произнесе по отговорността за разноси, в т. ч. и пред настоящата инстанция, съобразно разрешението на спора в производството за ново разглеждане на делото.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл.270, ал.3, предл.3 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 38/30.01.2023 г., постановено по гр.д. № 2219/2021 г. , по описа на РС-Асеновград, IV гр.с.

ВРЪЩА делото на Асеновградския районен съд за ново разглеждане от друг състав на същия съд и произнасяне по предявените иски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____